

lipovem cvetju in medu, in bilo ji je tako dobro, saj ji je dan na dan bolj in bolj izginjal kašelj, da ni čutila nobenega praskanja več v grlu, da ni bila naposled čisto nič več bolna. A pila je vendarle še vedno čaj z medom, in objemala ji je telesce mehka pernica, obšita s čipkami, ki so bile tako lepe in bele, da je bilo v resnici krasno ležati med njimi!

Krasno je bilo ležati med njimi, saj ji je bilo tako prijetno toplo, da je morala časih kar z rokami izpod odeje. E, kako so se ji debelile roke: vsak dan so prihajale okroglejše in zalitejše. Pa kako bi tudi ne? Ali mislite, da je živela Marijanica res ob samem čaju, ki je bil v njem raztopljen med? Seveda! Bog ve, kaj ji je vse mati nakuhala in napekla, da bi se čim prej popravila od bolezni. Vsako uro je kaj lepšega zavonjalo iz kuhinje: zdaj kaka jajčnata jed, zdaj kaj iz moke, zdaj košček pečenega mesa.

Nikoli ni bilo Marijanici lepše! Sosedovi otroci so prihajali k nji v vas, in Marijanica se jim je smehljala iz pernic, vsa zakopana vanje. Bila je videti kot pomladni rožasti cvet, položen na bele blazine.

„O, da bi bila vedno tako bolna“, si je želela Marijanica. Da bi le bila! Saj to ni nič hudega, če je človek zdrav in ga delajo bolnega. Da bi le vedno užival tako lepe, najlepše dneve ta pomladni rožasti cvet, položen na bele blazine!

Pastorka.

*Dve sta zvezdi se utrnili
s sinjega neba,
pa sta v vejah obviseli
hojki vrh gorá.*

*Prvo zvezdo mi pošilja
mamica nocoj,
drugo zvezdo mi pošilja
angel skrbni moj. —*

*Mo bo jutro obsvetilo
rosne mi vrhé,
šla bom k hojki, da ji vzamem
zvezdici obe.*

*Sladko bom ju poprosila:
„Lučki tihi ve,
posvetita mi nebeške
radostne stezé!“*

*Zvezdici kot dva plamenčka,
lahno utripajoč
na rokàh, peljala bosta
me skož črno noč:*

*Tja črez gore, črez doline
k mamici v nebó,
aj, tam smeje se le sreča,
smeje se zlató! . . .*

Cvetko Slavin.

